

JULIE CAPLIN

Idilična koliba u Irskoj

Julie Caplin ovisna je o putovanjima i dobroj hrani. Nekoć je radila kao voditeljica odjela za odnose s javnošću, pa je godinama putovala Europom i vodila vrhunske kritičare hrane i pića na putovanja na kojima su uživali u gastronomskim delicijama diljem kontinenta. Bio je to težak posao, ali netko i to mora raditi. Ta su joj putovanja donijela nadahnuće za brojne romane koje je napisala.

 @JulieCaplin

 facebook.com/JulieCaplinAuthor

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Wickerhauserova 12, Zagreb

Za nakladnika:

Daniel Đurđevac

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Vlasta Biter

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Znanje d. o. o., Zagreb, svibanj 2022.

The Cosy Cottage in Ireland

Copyright © Julie Caplin 2021

All rights reserved.

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2022.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8326-34-9 (meki uvez)

ISBN 978-953-8326-35-6 (tvrdi uvez)

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001136040 (meki uvez) i 001136041 (tvrdi uvez)

JULIE CAPLIN

*Idilična koliba
u
Irskoj*

S engleskoga prevela
Barbara Kružić

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

*Za Emily Yolland, jednu od neopjevanih junakinja
izdavaštva koja mi uvijek uljepša dan svojom
iskrenom dobrotom.*

Prvo poglavlje

Brišući kišne kapi s lica Hannah je gurnula rotirajuća vrata i ušla u predvorje hotela.

“Danas nam je kišan dan, gospođice Campbell”, prokomentirao je mladi recepcionar veselo se osmjehujući. “U baru smo naložili kamin ako biste se htjeli malo zgrijati. Žao mi je, ali vrijeme baš nije pogodno za razgledavanje.”

“Nije.” Nasmiješila se, skinula šešir s glave i otresla kišne kapljice s vrhova svojih kovrči. “Ipak, uspjela sam vidjeti dio Sveučilišta Trinity.” Nažalost, nije uspjela vidjeti *Knjigu Kellsa*¹ ni Knjižnicu Sveučilišta Trinity koje su joj bile na vrhu popisa mjesta koja mora obići, ali grozila se pomisli na to da je zbijena s hrpom kišom natopljenih turista koji vonjaju poput mokrih pasa. I Knjiga i knjižnica na istom će mjestu biti i sutra, a i svih šest tjedana koje će provesti u Irskoj.

“Hoćete li mi dati svoj mantil? Objesit ću ga u garderobu. Ondje će se osušiti, a vi se ne morate penjati do sobe da biste ga ondje ostavili.”

¹ Knjiga Kellsa (engleski: *Book of Kells*, irski: *Leabhar Cheanannais*), poznata i kao Knjiga Kolumba, oslikani je rukopis Evanđelja na latinskom jeziku. Rukopis je dobio ime po mjestu Kells, gdje se stoljećima nalazio u samostanu.

Eto, to je prednost koju imaju mali *boutique* hoteli nad velikima. Oduševljeno mu se osmjehnula prihvaćajući ponudu da zagrije noge ispred kamina. Odlučila se javiti sestri Mini dok se grijala pred kaminom kako bi joj zahvalila na preporuci za ovaj hotel. Hotel je baš prema Mininu ukusu. Da nije bilo sestre, Hannah bi vjerojatno rezervirala smještaj u Travelodgeu ili nekom sličnom hotelu jer ionako joj je trebao smještaj samo na jednu noć. No Mina je uvijek uspijevala naći pomodna i popularna mjesta.

Hannah je dala recepcionaru svoj promoćeni mantil i prošetala duž ugodnog bara koji je odisao *vintage* ozračjem. Bio je kombinacija viktorijanskog bordela i taverne iz dvadesetih godina – uređenje kakvo malo koje mjesto može kombinirati, ali tkogod da je uređivao ovaj prostor, odradio je izvrstan posao. Prigušena svjetla nudila su toplu dobrodošlicu, poput kukuljice milovala i privlačila u svoj zagrljaj, pogotovo nakon užasne kiše. Za dugim drvenim šankom s mjedanim ukrasima i rezbarijama koji se ljeskao na prigušenom svjetlu stajao je još jedan zgodan mladić, lijepa lica i iskrena pogleda, koji joj je uputio prijateljski smiješak. Kao i sve ostalo osoblje hotela, odmah je obišao šank i prišao joj kako bi je pozdravio s iskrenim entuzijazmom, kao da je baš ona ta koju je očekivao i kojoj se nadao.

“Pozdrav. Čime Vas mogu poslužiti?” upitao je, a u osmjehu mu je titrao tračak muževnog očijukanja. Mogla bi se naviknuti na to. Na poslu su kolegice neprestano nailazile na ovakve reakcije, poput Sadie Burns-Coutts, koju je očajnički pokušavala zavoljeti. Sadie je graciozna, kosa joj je lepršava i ravna, a osmijeh zavodnički. Hannah nikada nije u potpunosti razvila tu vještinu razigrane ženstvenosti ni potpune samouvjerenosti u vlastiti izgled. Bila je suviše usredotočena na samodokazivanje vlastitog intelekta. Možda bi se sada mogla opustiti i uživati, usredotočiti se na hranu i novu vještinu, umjesto da cijelo vrijeme izigrava pametnicu? “Upravo sam otvorio bocu krasnog crnog vina, Bordeauxa, odiše šljivom i crnim ribizom, savršeno je za ovakav kišni dan. Ili ste pak zainteresirani za naš izvrsni

viski, Telling Small Batch, vrenje i destilacija odvijaju se ovdje u Dublinu. To će vas sigurno zagrijati.” Ponovno joj se zavodnički nasmiješio.

Hannah je oklijevala, zatečena iznenadnom neodlučnošću koja je za nju bila potpuno neuobičajena. Namjeravala je popiti kavu. Iskušenje da naruči nešto mnogo dekadentnije iznjedrilo je žustro kolebanje u njoj. Tek je četiri sata poslijepodne. Ipak, zašto ne? Neće joj prijeći u naviku. Vrijeme je za život na rubu. Mada se čaša vina teško može nazvati životom na rubu. Gotovo se naglas nasmijala. Učinit će to za sebe. Hannah je uvijek slijedila pravila. Dolazak u Irsku prva je neočekivana stvar koju je napravila u životu. Kada je zatražila dopust, šef je bio u šoku, a obitelj zaprepastena. Da se radilo o Mini, impulzivnoj i pustolovnoj sestri, nitko ni najmanje ne bi bio iznenađen.

“Popit ću čašu vina.”

“Izvrstan izbor. Smjestite se, a ja ću vam je donijeti.”

Još je veća uživancija kada te drugi služe. Hannah je kinnula i okrenula se te pogledom preletjela prostorijom. Bila je mahom prazna, izuzev obitelji koja se smjestila pored prozora; raširili su se duž jednog dugačkog stola prepunog praznih čaša i tanjura, a maloprije su naručili novu rundu piva i nekoliko boca vina. Živahno čavrljanje i smijeh obitelji dodatno su naglašavali mirno ozračje prostorije. Sve je odisalo toplinom i jednostavnošću. Osmjehnuvši se, uputila se prema velikom otvorenom kaminu i jednom od dvaju naslonjača s visokim zakriljujućim naslonima. Pomislila je kako izgledaju kao da su ukradeni iz ureda Sherlocka Holmesa. Čim je utonula u meke baršunaste jastuke i namjestila se, ispružila je noge na tabure kako bi ih ugrijala uz vatru.

Dok je konobar došao s čašom vina, noge su joj se ugodno ugrijale, pa je svukla cipele i sklupčala se u ogromnom naslonjaču, zavukavši noge pod stražnjicu. Prisjetila se mladosti kada se često znala tako sklupčati u naslonjaču s knjigom. Bila bi potpuno neprimjetna.

“Hvala.”

“Uživajte. Izabrali ste najbolje mjesto u baru.”

Kušala je gutljaj vina crvenog poput rubina i uzdahnula od užitka. To se zove raj, a dosjetila se i kako trenutak učiniti savršenim: Kindle. Knjiga, čaša vina, vatrice i sve vrijeme ovoga svijeta. Ima li što bolje? Ni sama nije znala kada je posljednji put bila tako opuštena, da nije radila ili ganjala maturu, diplomu, pravosudni, članke, a u posljednje vrijeme beskrajne rokove. Daleko od toga da vapi za sažaljenjem — voli svoj posao; dobra je u tome što radi i dobro je plaćena. Kada se sve zbroji i oduzme, ovaj je dopust vjerojatno nešto najnerazboritije što je u životu napravila, a još uvijek nije potpuno sigurna što ju je nagnalo na taj korak. Nije sredovječna kriza, ljubavni jadi (doduše, ne bi bili na odmet) ili privremena neuračunljivost — premda su kolege i šef ogorčeno spomenuli sve od navedenoga kada je zatražila dopust. Njezinu odluku da ostavi posao po strani i upiše tečaj kuhanja u irskoj prestižnoj kulinarskoj školi potaknulo je nešto mnogo banalnije. Potajno se sramila što joj je gotovo trideset, a ne zna kuhati. Njezina je sestra bila prava čarobnica u kuhinji i Hanni je bilo sasvim jasno da su je kulinarski geni obišli, ali proteklih se nekoliko godina počela sramiti vlastitog neznanja.

Kada ju je gripa srušila u krevet čitala je o Kulinarskoj školi Killorgally u prilogu *Sunday Timesa* i želja da ode u tu školu počela ju je sve više progoniti, pogotovo kada je shvatila da u blizini žive njezini prijatelji, Aidan i SORCHA Fitzpatrick. Obećala ih je posjetiti još otkad su se iz Manchestera vratili u Irsku. Možda joj je to bilo zapisano u zvijezdama? Ostaviti posao i otići u kulinarsku školu nije bilo nimalo nalik njoj. Ipak, to što su joj prijatelji u blizini samo je dodatna prednost.

Ponekad se pitala je li namjerno izbjegavala kuhanje baš zato što je to bila Minina domena, a ona je nastojala održavati ravnotežu s Minom tako što je bila sušta suprotnost Mininjoj impulzivnosti. Hannah se uvijek trudila održati ravnotežu u obitelji i uvjeriti posvojitelje da ona i sestra neće završiti kao njihovi biološki roditelji.

Pa, sada je ionako kasno promišljati je li postupila ispravno. Sutra će preuzeti unajmljeni automobil i odvesti se u Okrug Kerry na drugom kraju Irske kako bi započela šestotjedni tečaj kuhanja. Kada je već krenula tim neobičnim novim putem, trebala bi se jednostavno opustiti i uživati.

Pomislivši to, otpila je gutljaj vina i smjestila se u naslonjač ne bi li čitala. Vino je bilo tako dobro da je bez razmišljanja prihvatila još jednu čašu kada ju je simpatični konobar ponudio. Njegova simpatičnost nije ju začudila s obzirom na to da mu je cilj bio prodati piće. Uživajući u toplini vatre, smjestila se u udoban naslonjač. Bila je ugodno opuštena i postajalo joj je sve teže držati oči otvorenima. Članovi živahne obitelji dugo su se i poprilično emotivno opraštali, a kada su im glasovi utihnuli, Hannah je spustila Kindle na krilo i sklopila oči.

Bila je utonula u dubok san, ali prenuo ju je mukli odjek staklene čaše koja je dotaknula drveni stol. Otvorila je oči, trepnula, a kad joj se vid izoštrio, pred sobom je ugledala predivne jarko plave oči. Budući da je zbog ugodne atmosfere bila potpuno opuštena, bez razmišljanja je vlasniku tih čarobnih očiju uputila najblistaviji mogući osmijeh.

“Bok.” Glas joj je bio poput zavodljivog pjeva, potpuno drukčiji od njezina uobičajenog normalnog govora.

“Bok, oprostite što sam te probudio.” Vlasnik predivnih očiju uputio joj je osmijeh koji je obarao s nogu kao da je bio naviknut ometati žene i zapravo mu nije bilo ni najmanje žao zbog toga. “Nisam te primijetio u naslonjaču.”

Netremice su se gledali u oči, a među njima u tom trenu sijevnula je jarka iskra neobjašnjive napetosti.

Prekinuo je trenutak okrenuvši se preko ramena za zvukom ženskog glasa. Nabrzinu je sjeo u naslonjač do njezina. Skrivao se.

Hannah je i dalje zaneseno gledala u njega pitajući se je li ga izmaštala. Guste crne obrve naglašavale su njegove živahne

plave oči, a zbog jednodnevne tamne brade izgledao je mahnito, grešno i opasno, pomalo kao gusar.

Hannah je vlastitim mislima zalijepila pljusku. Kakav klišej. Muškarci izgledaju kao gusari samo u filmovima, ne u stvarnom životu, pogotovo ne u njezinu. *Vidiš, upravo se to dogodi kad cugaš tijekom poslijepodneva.* Prepuštanje krilima mašte nije bilo svojstveno Hanni Campbell, ali morala se nasmejati sama sebi.

“Neću te odati.” Osjetila je razigranost svog pogleda na njemu, zadirkivala ga je i zavodila. Takvo ponašanje bilo je netipično za Hannu. “Ako podigneš noge na tabure, nitko neće primijetiti da si ovdje.”

Usta su mu se razvukla u nestašan osmijeh pa je pridigao noge poslušavši ju. Kreštav i razjaren glas počeo je ispitivati konobara.

“Jeste li sigurni da nije ovdje? Taj je čovjek izgledao baš kao on! Poznajem ga. Mi smo prijatelji.”

“Vjerujem vam, ali nisam ga vidio”, konobar se nije dao smesti.

Muškarac pored Hanne osmjehnuo se, pogledao gore i ustima oblikovao, “Hvala nebesima.”

No uto su potpetice krenule prema njima, pa se lecnuo i još više uvukao u naslonjač.

Tup, tup, tup. Odlučno su odjekivale prostorijom, a muškarac je samo zatvorio oči, kao da se nada da ga tako neće uočiti.

Ne znajući što ju je odjednom obuzelo, Hannah je odlučila nešto poduzeti. Nabrzinu je ustala i sjela muškarcu u krilo. Iznenađeno je raširio oči i ispustio tihi *uuuh* kad se spustila na njega. *Tup, tup, tup.* Koraci su postajali sve bliži, a ona se spuстила prema muškarčevu licu kako bi ga skrila svojim bogatim, velikim kovrčama.

Bez mogućnosti za bijeg, njih su se dvoje promatrali pod kosom, a potpetice su počele lagano oklijevati. Privukao ju je

bliže pa su im se nosovi dotaknuli. Dah joj je zastao u grlu. Očarano ga je promatrala.

“O, oprostite.”

Koraci su se udaljili, ali oni su ostali nepomični sve dok koraci nisu utihnuli u potpunosti.

“Moram ti nekako zahvaliti”, šapnuo je gledajući je netremice, a usne su mu se razvukle u primamljiv osmijeh.

“Pa, trebao bi”, odgovorila je.

“Što ti predlažeš?” Spustio je pogled prema njezinim usnama s očitom namjerom, zbog čega je nehotično udahnula.

Nemoj raditi ništa s usnama, Hannah. Ne privlači pozornost na njih. Nemoj ih ni pomaknuti. Ali, naravno da je to napravila. Stisnula je usne i nježno ih navlažila jezikom nijemo ga pozivajući. Čitava ta gesta bila je okupana njezinim podivljanim hormonima.

I, naravno, prihvatio je poziv uzvrativši poljupcem koji im se oboma motao po mislima. Vješto ju je i nježno okrznuo usnama, zbog čega je nekontrolirano, ni ne razmišljajući, uzdahnula. U tome je pogriješila, zaključila je kasnije. Neočekivano neopterećeno tonula je u poljubac — dugo je nitko nije poljubio — osjetila je kako je nakratko zastao, a onda ga produbio. Usnama je počeo pažljivo i predano istraživati njezine. U tom se trenutku sve promijenilo. Površan, sanjiv i nježan poljubac postao je nešto posve drugo; svaki se živčani završetak njezina tijela upalio kao da joj je tijelom prošlo nekoliko tisuća volti. I on je to zasigurno osjetio jer se nagnuo još više prema njoj. Iskusila je najdivniji, strastveni, božanstveni poljubac, a koliko je strasti primila, toliko je i uzvratila. Kao da je usred tihe, tamne noći buknuo prekrasan vatromet. Strasno, uzbudljivo i nimalo nalik njoj.

Budući da mu je sada već bila udobno smještena u krilu, poljubac je postao polaganiji. Nije se bunila. Zašto i bi? Utonula je u nj, a on ju je obgrlio, jednom joj je rukom prolazio kroz kosu, a drugom nježno milovao vrat. Bilo je očito da ju je sav

razum napustio jutros kada je izašla iz zrakoplova i da se neće vratiti tako brzo.

“Khm, oprostite, Conore.”

Oboje su se lecnuli i razdvojili. Hannah je osjetila kako joj obraze prekriva rumenilo. Posramila se jer je u javnosti uhvaćena u klinču.

“Mlada je gospođica otišla.” Konobar je kimnuo i počeo se udaljavati, no oboje su na njegovu licu uočili iskrivljen smiješak.

“Hvala, Nialle”, otpovrnuo je Conor, a Hannah je čvrsto zatvorila oči. Zaglavila je. U krilu potpunog stranca. No barem je saznala kako se zove. Nije se mogla natjerati da otvori oči, niti je znala što može drugo učiniti.

Sigurno izgleda djetinjasto. Zar joj je šest? Na poslijetku je otvorila jedno oko i uočila da je Conor promatra sa smiješkom.

“Bilo bi lijepo upoznati se.”

Ispravila se i pokušala što dostojanstvenije kliznuti s njegova krila i sjesti u svoj naslonjač.

“Da”, zapiskutala je. “Ti si Conor.”

Njegov je smiješak na trenutak iščeznuo. “Naravno, ti si u prednosti.”

Pomalo zbunjena promjenom tona njegova glasa dodala je, “Zar ti to nije ime?”

“Ne znaš kako se zovem?”

Namrštila se, nakratko joj se činilo kao da stoji na rubu provalije: još jedan korak i nema je više. Takav je osjećaj imala i na poslu kada bi se našla pred nekim predmetom bez da je imala priliku provjeriti presedane. “Ne, osim ako sam u proteklih nekoliko minuta dobila moć čitanja misli. Zar te nije konobar tako nazvao? Pretpostavljam da te poznaje.”

Conor, ako se uopće tako zove, kratko je odvagao njezine riječi. Gotovo je mogla vidjeti kako mu se kotačići u glavi okreću. Prema blagom izrazu njegova lica zaključila je da nije kriva, premda nije znala o kojoj se točki optužnice uopće radi.

“Oprosti, ti si Engleskinja. Da, zovem se Conor. Bio sam neotesan, a ti si mi tako ljupko priskočila u pomoć.”

“Da, jesi”, rekla je Hannah još uvijek se osjećajući kao da je pala s Marsa. “Iako nemam naviku spašavati ljude. Ne na taj način.”

“To mi je drago čuti.” Ponovno je bio drag i ljubazan, osjetila se sigurnom, mada je ostala bez teksta. Što uopće treba reći kad te netko izljubi do te mjere da izgubiš pamet?

“Zovem se Hannah.” Službeno je pružila ruku kako bi ostvarila privid kakve-takve kontrole.

“Conor.” Stisnuo joj je ruku. “Jesi li za još jedno piće?” upitao je pokazujući prema praznoj čaši.

“Nije pretjerano pametno. Upravo me piće i dovelo u nepriliku.”

“Neprilika.” Izgovorio je svojim blagim irskim naglaskom, a ona je pritom u dubini trbuha osjetila navalu uzbuđenja. “Dakle, ja sam neprilika?”

“Pa.” Slegnula je ramenima.

“Sviđa mi se biti neprilikom. Što si pila?”

Nije mogla odoljeti.

“Crno vino. Bordeaux.”

“Razumiješ se u vina?”

Nasmijala se. “Ma ne. Znam samo da mi se to sviđelo.”

“Kada je vino u pitanju, to je sve što trebaš znati.” Ustao je i podignuo ruku s Hanninom praznom čašom prema konobaru.

“Samo tako, ha? Rade li svi uvijek ono što im narediš?”

Conor se široko osmjehnuo, a oči su mu se nestašno zacaklile. “Naravno.”

“Poprilično si siguran u sebe.”

“Tko će se brinuti o meni, ako se sam ne brinem za sebe?”

“Ima smisla”, složila se Hannah kimnuvši.

“Što te dovodi u naš prekrasan grad? Momačka? Djevojačka? Vikend? Posao?”

Hannah je oklijevala. Dovoljno joj je bilo što svi doma misle da je poludjela jer je odjednom digla sidro i odlučila upisati šestotjedni tečaj kuhanja, ne treba joj još i da se neki stranac složi s njima. “Samo odmor.”

“Danas baš i nije pogodno vrijeme za razgledavanje.”

“Nisam čula da ljudi dolaze ovamo zbog vremena.”

Osmjehnuo se. “Ima u tome istine. Ipak, ovdje je prekrasno kada je vrijeme lijepo.”

“Zvučiš kao pravi Irac.”

“Iz kojeg si dijela Engleske?”

“Manchester.”

“Ah. Imam rođake ondje.”

“Zar vi Irci nemate rođake posvuda?”

Ponovno se nasmijao. “Manje-više. Takve su ti katoličke obitelji. Volimo seliti. Čime se baviš u Manchesteru?”

“Odvjetnica sam.”

Bio je zatečen.

“Čime se ti baviš?”

“Ja?” Zastao je. “Ja... Erm, upravitelj sam imanja. Brinem o popravcima, održavanju i sličnom.”

Kimnula je, pomalo iznenađena, no pogriješila je. Je li njegovo oklijevanje znak da se srami svog posla? Ne treba suditi po izgledu, mada je nosio lijepo krojeno odijelo i, premda nije bila neka stručnjakinja, činilo joj se poprilično skupo. U toj odjeći sigurno ne popravlja kojekakve kvarove.

“Bio sam na poslovnom sastanku,” rekao je brzo uhvativši njezin zbunjen pogled. “S obiteljskim odvjetnikom. Ti si puno ljepša od njega.”

Nasreću, konobar se pojavio s čašom vina, pa nije morala odgovoriti na kompliment. Conor je bio tako siguran u sebe, sumnjala je da olako dijeli takve komplimente i ne pridaje im previše važnosti, ali bez obzira na to, bio je šarmantan i zabavan. Ionako nije planirala ništa osobito ostatak dana. Kiša joj je odgodila sve planove.

“Hvala,” rekla je konobaru dok joj je dodavao čašu s vinom, a Conoru *tumbler* čašu s jantarnim pićem.

“*Sláinte*,” rekao je pridižući čašu.

“Oduvijek sam se pitala kako se to izgovara. Pročitala sam tu riječ nebrojeno puta, ali nikada je nisam čula izgovorenu. *Sláinte*,” rekla je pokušavajući oponašati njegov izgovor, no zvučalo je više kao *slanča*.

“Nije loše. Znaš li što mi se sviđa kod tebe?”

Čuvši te poprilično izravne riječi, Hannah je iznenađeno nagnula glavu. “Ne. Ali budući da to nije bilo retoričko pitanje, pretpostavljam da ćeš me prosvijetliti.” Usne je izvila u osmijeh shvativši da ju ovo blago prepiranje zabavlja.

“Niti jednom nisi pogledala mobitel. Većina ljudi danas ne mogu izdržati niti pet minuta a da ne pogledaju nešto na mobitelu. Ponašaju se kao ovisnici. Doma imamo strogo pravilo: nema mobitela tijekom jela niti kada smo svi na okupu. Mama ne želi ni čuti za to.”

“Ni moja teta Miriam ne voli mobitele, ali zato što je tehnofob. Moj ujak pak obožava moderne uređaje, ali je strašno nespretn s mobitelom. Obično mu ja ili sestra moramo sve pokazati, ali odmah sve zaboravi.” Nasmijala se osjetivši ubod griznje savjesti pri pomisli na Miriam i Dereka kod kuće. Oni nisu bili njezini biološki roditelji, ali su bili sve što su ona i Mina imale. Njihovi su pravi roditelji bili neodgovorni, nerazboriti pustolovi koji su neprestano lovili novi nalet adrenalina. No upravo je to bio razlog zašto više nisu u Mininom i Hanninom životu. Hannah se lecnula pomislivši na nesreću u kojoj su poginuli. Ona se jedva usudila prijeći Irsko more. Često se pitala bi li mama bila razočarana njome da je živa.

“Moram priznati da se ne bih libila fotografirati samo da je vrijeme pogodnije.”

“Ah to vrijeme.” Podignuo je čašu u znak zdravice i otpio gutljaj.

² [ˈslɑːntʃə], slično kao *slanča*, Živjeli!

Znatiželjno se zagledala u čašu. “Nisam nikada kušala viski.”

“Propustila si pravu poslasticu, a ovaj je kvalitetan. Želiš li kušati?”

U uobičajenim okolnostima kušanje iz tuđe čaše bilo bi joj suviše prisno, ali sav je oprez i razbor očito bacila u Irsko more. Bolje rečeno, utopila u Irskom moru.

“Da, molim te.”

Ispružio je čašu. “Prvo ga moraš pomirisati.”

Oprezno je udahnula prvi put, a onda i drugi.

“Što osjetiš?”

O, ne, grozna je u ovakvim stvarima. Njezina je sestra prava stručnjakinja za hranu i Hannah je osjetila probadanje u utrobi. Nedostajalo joj je Minino prpošno oduševljenje svime što je iole vezano za hranu i piće. No upravo je zato ovdje — kako bi naučila. Duboko je udahnula, zatvorila oči i usredotočila se.

Kada je ponovno otvorila oči, Conor ju je promatrao. K vrapcu, i on je jedan od poznavatelja hrane i pića. Mrzila je griješiti, ali nije osjetila ništa doli mirisa alkohola i žigica. Bila je poprilično uvjerenjena da niti jedno nije točan odgovor, ali ipak je to rekla.

Na njezino iznenađenje, zadovoljno je kimnuo. “Žigice, da. Upravo tako.” Oduševljeno ju je gledao, pa je bila zadovoljna sobom. “Viski dozrijeva u hrastovim bačvama — otuda ta drvenasta aroma — bačve su prethodno korištene za Bourbon, potom se u njih stavlja američki rum, a tek onda viski. To mu daje prekrasnu britku aromu.”

“Sada kušaj.”

Prihativši kristalnu čašu, suzdržano je otpila gutljaj. Čula je da se viski naziva još i vatrenom vodom i nije htjela napraviti potpunu budalu od sebe kašljucajući i gušeći se od oštine. Iznenadila se kada je na jeziku osjetila toplinu s notom začina, čak i vanilije. Ne oklijevajući otpila je još jedan gutljaj uživajući u tekućini koja joj je klizila niz grlo grijući je.

“Vau, nisam to očekivala.”

“Ah, zato što je ovo kvalitetan viski. Čuvamo ga samo za sebe.” Kimnuo je. “Smijem?”

Shvatila je da je zgrabila čašu i ne pušta.

“Oprosti. Da.” Dok mu je vraćala čašu, prsti su im se ovlaš očešali i ponovno je osjetila iskricu neke neopipljive veze među njima. Pitala se je li i on to osjetio. Ili su možda krivi vino i viski koji su joj pomutili razum?

“Imaš li nekih planova večeras?” upitao ju je te otpio gutljaj pića. Proučavala mu je vrat. Bože, tako je seksi, u to nema sumnje. Inače je ovakav muškarac ne bi niti pogledao. Znala je da tu i tamo izmami pogled zaljubljenog muškarca, ali bila je svjesna da nije supermodel. Nije joj to ni bilo važno. Intelpekt i radnu etiku smatrala je mnogo važnijima, a u tom je području oduvijek bila glavna.

O, Bože, još uvijek gleda u mene. Čekao je da mu odgovori na pitanje. *Budi cool, Hannah.*

“Ne. Nemam.” Podignula je bradu pitajući se što će sljedeće reći. Pokušavala je zanemariti uzbuđeno udaranje svoga srca.

“Rezervirao sam stol u jednom novom restoranu. Bi li mi se pridružila? Uvijek je bolje jesti u društvu.”

Hannah se nasmijala. Tako joj i treba. “Vrlo si praktičan.” Ali i ona je voljela praktično.

Nasmiješio se. “I ja bih uživao u tvom društvu. Kako ti se čini prijedlog?”

“Može proći.” Ukočeno je kimnula, zbog čega se široko nasmiješio.

“Sviđaš mi se, Hannah. Ne shvaćaš me ozbiljno.”

“Bih li trebala?”

“Ne. Ne bi.” Izraz lica nakratko mu je postao nejasan. “Moram ići. Moram obaviti nekoliko poziva. Što kažeš na to da se nađemo u predvorju petnaest do sedam? Rezervacija je u sedam, a vjerovala ili ne, kiša će stati. Šetnja do restorana lijepa je i pokazat ću ti neka zanimljiva mjesta u gradu.”

“To bi bilo izvrsno, hvala.”

Ustao je, nagnuo čašu, popio posljednje kapi viskija i nabrzinu je pozdravio. “Vidimo se kasnije.”

Hannah je ostala nepomično sjediti. U nevjerici je vrtjela proteklih sat vremena u glavi. Čini se da ima spoj, iako uz njega dolazi i jasno upozorenje. Premda je muškarac kojega je upoznala vrlo šarmantan, ne treba ga shvatiti ozbiljno.

Drugo poglavlje

Pakiranje za šestotjedno putovanje na prijelazu kasnog ljeta u jesen bilo je zahtjevno samo po sebi, a pakiranje za putovanje van vlastite zone udobnosti bilo je još zahtjevnije. Minina jedina preporuka bile su tenisice. “Bit ćeš na nogama cijeli dan. U kuhinji nema sjedenja”, rekla je.

Hannah je pokušala ponijeti kombinaciju za sve moguće prigode, ali odlazak na *spoj* nije joj bio na popisu mogućih događaja i prigoda. Nasreću, spakirala je i pokoju haljinu, nekoliko lijepih bluza i svoje najdraže crne elegantne hlače. Imala ih je godinama i nosila na nemali broj važnih poslovnih sastanaka. Platila ih je čitavo bogatstvo, ali kada prevrti film, vrijedile su svakog penija.

Nakon pljuska njezine su kovrče bile izuzetno razuzdane, ali odlučila je da su joj danas drage; ipak su njezino razlikovno obilježje — jedino razlikovno obilježje, pravo budi rečeno. Razbarušila je kosu prstima i još jednom pogledala vlastiti odraz u zrcalu. “Bit će to okej”, rekla je naglas, “idemo samo na večeru.” No nije mogla odagnati misao koja joj je odnekuda dolepršala. *Što se dogodi u Dublinu, ostaje u Dublinu.*

“Hannah Campbell!” Zakolutala je očima i zatresla glavom. Potom je uzela mantil i torbu te se uputila malenim hodnikom do vrata sobe.

Dolje ju je čekao Conor, još uvijek u svom otmjenom odijelu. Laknulo joj je jer je odabrala elegantnu bluzu od satena s čipkom te kombinaciju upotpunila srebrnim lančićem i karikama.

“Savršeno si točna.” Sunce je na ulicama bilo zasjalo i počelo sušiti kamenom popločen nogostup, ostavljajući samo mokre „zakrpe“ kao jedini trag ranijeg proloma oblaka. “Idemo?” Nasmiješio se i ponudio joj ruku, zaigrano je zadirkujući.

“Kako si samo galantan”, zadirkivala je i ona, a srce joj je još jednom počelo raditi vratolomije udarcima. Uхватила ga je pod ruku.

“Uvijek.”

Izišli su iz hotela u toplu, premda pomalo vlažnu večer, a zrakom se širio miris kiše. Hannah se znatiželjno osvrnula oko sebe; kada je dolazila prema hotelu zbog jake kiše spustila je glavu i pazila kako hoda po kamenom nogostupu.

“Dakle, to je slavna četvrt Temple Bar³. Simpatična je.”

“Jest. Popularno turističko mjesto. Mnogo je restorana, barova i butika.” Premda je govorio o turistima, u glasu mu se očitovao dragost. “Volim ovaj *pub*, The Temple Bar”, složio je grimasu. “Ovdje sam proveo brojne duge noći dok sam bio student. Mislim da više ne bih mogao držati taj tempo. Ali izvrsno je mjesto za kušati viski. Nude preko 450 vrsta. Čak ih ni ja nisam sve kušao,” nasmijao se, “mada sam se svojski trudio”.

“Doista? 450! Ne bih znala odakle krenuti.”

“Svidio ti se Telling koji si kušala danas poslijepodne. Posjeti ovdašnju destileriju. Nude izvrsne ture i kušanje. Vrlo su popularni, osobito kušanje.”

Hannah je rezervirano kimnula. Odmah ujutro putuje iz Dublina, ali sada nije htjela kvariti večer razgovorima o

³ Temple Bar (Irski: *Barra an Teampail*) je područje na južnoj obali rijeke Liffey u središnjem Dublinu. Poznato je kao „kulturalna četvrt“ Dublina, a kao središte noćnog života gradskog središta Dublina predstavlja turističko odredište.

stvarnosti koja je čeka. Čitavo je ovo iskustvo nalikovalo na bajku. Neka joj se stvarni život večeras gubi s očiju.

Uske kamene uličice postale su živahnije, ploče pred pubovima obećavale su glazbu uživo, ljudi su preplavili nogostup, s pintama u rukama, a zrak je odisao veseljem, kao da je domaći sastav pobijedio na utakmici.

Conor ju je usmjerio prema jednoj uličici, potom su išli duž veće ulice, sve dok nisu stigli pred visoku zgradu od cigle s elegantno nadsvođenim prozorima smještenima visoko na zgradi. Kroz prozore su se nazirale trenutno popularne žarulje u industrijskom stilu bez lusteru, okačene samo na kablovima što su visjeli sa stropa. Kroz zgradu se prostiralo bijelo marmorno stubište kojim su se uputili gore.

“Ovo je prije bila banka”, objasnio je Conor prateći je.

Gore u restoranu, koji je zapravo sav bio jedna velika prostorija, vladao je opušten i topao ugođaj. Uređenje je odavalo dojam kao da se dizajner nije pretjerano trudio, no znala je da takav nepretenciozan dekor košta čitavo bogatstvo. Kožnate retro stolice s metalnim nogama okruživale su čvrste, ne posve rustikalne okrugle drvene stolove. Na svakom su bile elegantne čaše, pribor za jelo i uredno složeni platneni ubrusi. Tihi žamor gostiju odjekivao je prepunim restoranom.

“Conore, drago mi je što te vidim.” Ležerno odjeven muškarac na prijemu restorana potapšao je Conora po leđima kao da se znaju sto godina. Potom se osmjehnuo i Hanni. “Pozdrav, dobro došli u Fintanš.”

“Gerard. Drago mi je što te vidim. Čini se da je restoran pun pogodak. Morao sam preklinjati za stol.”

“Naravno da nisi. Ti i obitelj uvijek ste dobrodošli ovdje. Da nije bilo tvoje mame, ne bi bilo ni svega ovoga. Znaš to.”

“Pozdravila te.”

“Hvala puno, ali mene zanima kada će nas ona počastiti svojom prisutnošću?”

“Znaš kakva je; gotovo ju je nemoguće izmamiti iz njezina kraljevstva.”

“Ne čudi. Stvorila je ondje pravi raj. Ah, Audrey”, zazvao je Gerard konobaricu u prolazu. “Molim te odvedi Conora i prasnju do njihova stola.”

“Naravno”, rekla je, a kada je malo bolje pogledala Conora, raširila je oči u čudu, prepoznavši ga. “Dobra večer, gospodine. Gerard je rekao da dolazite. Drago mi je što smo se upoznali.”

“Bok”, rekao je opušteno se smiješeći. Povala ih je kroz restoran do njihova stola, a Hannah je primijetila da se nekoliko ljudi okrenulo za njima, ali potpuno je zaboravila na to kada je vidjela stol u kutu desno od prozora, s prekrasnim pogledom na rijeku Liffey.

Hannah se zaneseno okrenula prema Conoru. “Dobili smo najbolji stol u restoranu. Pretpostavljam da ste ti i Gerard dobri prijatelji, zar ne?”

“Znamo se sto godina.”

“Je li ovo novootvoreni restoran?”

“Da. Otvorio ga je prije dva mjeseca i dobiva fantastične kritike, što ne čudi. Poučavala ga je jedna od najboljih kuharica u Irskoj.”

“Kakva je hrana?”

“Jesi li čula za *Slow Food* pokret?”

“Ne”, odmahnula je glavom.

“Nastoje se povezati hrana i lokalna zajednica, a u fokusu su namirnice koje se mogu uzgajati u određenom podneblju. Važno je odakle hrana dolazi i kako je uzgojena. Opis je zapravo pojednostavljen, ali velik je naglasak na očuvanju regionalne kulinarske tradicije — dobro je za uzgoj stoke i za lokalce.”

“Vau”, otpovrnula je ostavši bez teksta. Ovo je Minin teritorij. Bez sestrina utjecaja i dalje bi joj vrhunac bili meso i

⁴ Pokret nazvan “spora hrana” (*slow food*), čije je ime skovano kao odgovor na tzv. “brzu hranu” (*fast food*), osnovao je Carlo Petrini u Italiji 1986. godine. Protivi se standardizaciji okusa, brani potrebu konzumenta za informacijom, štiti kulturne identitete vezane uz hranu i gastronomske tradicije, čuva tehnike uzgoja i prerade hrane naslijeđene iz tradicije i štiti domaće i divlje životinjske i biljne vrste. Pokret promiče lokalnu hranu i tradicionalne načine pripreme.

prilog, no bez obzira na to njezino znanje o hrani još je uvijek bilo vrlo slabo i prepuno rupa. Sve što bi Mina skuhalo, Hannah bi pojela. “Zvuči očaravajuće. Dakle, što ovdje poslužuju?”

“Gerard je osmislio jelovnik u kojemu koristi samo sezonske namirnice dostupne u Irskoj. To smanjuje ugljični otisak koji bi nastao dok se namirnice dobave iz primjerice, Perua ili Kenije.”

“To znači da nema avokada”, bocnula ga je.

“Ne rastu baš najbolje u Irskoj.” Kad se nasmiješio, oko očiju su mu se napravile borice. Hannah se sve više navikavala na taj osmijeh koji ju je obarao s nogu. Činilo joj se kao da je svu svoju pozornost usmjerio samo na nju, a to ju je istovremeno i plašilo i laskalo joj. Conor je očito igrač koji zna kako šarmirati djevojke, a večeras, pomislila je, mogla bi i ona uživati u toj njegovoj igri.

Kada im je konobarica donijela pića i jelovnike, Hannah nije očekivala ništa osobito. Što uopće uzgajaju u Irskoj? Ovce. Krumpir. Možda ribu. Čula je za Dublinske kozice⁵ pa ih je očekivala u nekom obliku na jelovniku, ali pretpostavila je da će on biti vrlo jednostavan.

Vidjevši jelovnik još je više osvijestila vlastito neznanje!

Jelovnik se čak i njezinom neprofinjenom nepcu činio božanstvenim. Znala je da je očekuje prava gozba kada je naručila *langoustine bisque*⁶, potom goveđa rebarca s umakom od nekakvog ljubičastog luka, špinata i papra.

Conor je inzistirao da uz predjelo naruče pola boce Chablisa, a uz glavno jelo pola Malbeca.

Za nju je biranje odvojenih vina za predjelo i glavno jelo bilo pomalo ekstravagantno, ali nije se htjela protiviti stručnjaku. Kada je kušala prvi gutljaj svilenkasto-glatkog Chablisa, bilo joj je drago što mu je prepustila odabir vina.

“Lijepo je ovdje. Vrlo je živo.”

⁵ *Dublin Bay Prawns* — kozice s majonezom od češnjaka

⁶ Gusta juha od kozica

“Uloženo je mnogo truda. A i radno vrijeme je nezahvalno.” Složio je grimasu. “Nije za svakoga.”

“Da, štošta bi se moglo reći o osmosatnom radnom vremenu.”

Podignuo je obrvu. “Uvijek sam mislio da odvjetnici dobar dio posla rade prekovremeno. Zar nije kvaka u satima koje možeš naplatiti?”

Hannah je slegnula ramenima. Nikada joj nije smetalo raditi prekovremeno.

“Sve je dobro dok voliš svoj posao.”

“Voliš li ga ti?”

“Da, volim. Ponekad, kao i svi uostalom, mislim da bi mi godila promjena, ali nemam pojma što bih drugo radila. Uostalom, dobra sam odvjetnica.”

“Ne moraš se držati nečega samo zato što si u tome dobra. Pogotovo ne ako te to ne usređuje.” Te su je riječi poput šake pogodile ravno u trbuh.

“Istina.” Hannah je počela razmišljati je li ispravno postupila ostavivši posao. *Prestani*, rekla si je. *Ta nije ovo zauvijek. Željela si to. Nema se smisla ustrtariti sada kad si već ovdje. Živi u trenutku. Uživaj, osobito s obzirom na to da si na večeri s pravim zgodnim irskim komadom sa zvijezdama u očima koji je izgleda u svakom trenutku korak ispred tebe.*

Kao naručen, upitao je, “Jesi li dobro? Izgledaš kao da se boriš s unutarnjim demonom.”

“Ma ne, uopće”, slagala je. Nije mu htjela reći za dopust niti zašto ga je uzela. Njegovo je znanje o hrani bilo ogromno i sigurno bi pomislio da je neka dosadnjakovička. Trenutno je uživala u njegovom zavodničkom divljenju. Pravo budi rečeno, počela ju je pomalo hvatati panika. Posao, njezina poznata rutina i stančić činili su se nestvarno dalekima. Poželjela je upitati Conora što njega čini sretnim, ali nije namjeravala zabrazditi u neke teške, potencijalno filozofske rasprave. Htjela je biti turistica Hannah koja je samo kratko u gradu. Željela je uživati u tom

bezopasnom zavodjenju. Među njima su definitivno postojale neke iskre, pa, k vragu, zašto ne bi uživala u njima? Zašto ne bi barem jednu večer bila netko drugi?

Podignula je čašu za zdravicu. "Hvala što si me pozvao na večeru."

"Hvala tebi što si me spasila."

"Nisam te ni pitala tko je bila ta dama? Možda sam kao žena trebala biti na njezinoj strani, a ne tebe skrivati i pomagati ti, ha?"

"Skrivati me i pomagati mi? Danas se to tako zove?" Podignuo je obrvu zadirkujući je. Bilo je jasno da misli na poljubac.

Podignula je bradu nadajući se da joj lice nije pocrvenjelo jer se prisjetila poljupca koji joj se čvrsto urezao u pamćenje. "Nisam primijetila da si se žalio."

"Na što da se žalim? Volim kada me dame spašavaju." Oči su mu zadivljeno zasjale. "Razmišljaš li i djeluješ uvijek takvom brzinom?"

Hannah je kratko promislila što odgovoriti. Nije mogla prestati gledati u njegove oči koje su nestašno plesale i zabavljale se. Pogled je netremice i zainteresirano držao na njoj.

"Ne", rekla je promuklo. Ionako je suviše samouvjeren i, premda je beskrajno uživala, nije mu htjela omogućiti prednost. "Očito mi je tvoje meškoljenje u tom naslonjaču poremetilo ravnotežu i mir."

"Meškoljenje?" glumio je nevjericu.

"Da." Uživala je u podbadaњу. "Meškoljio si se kao piškori u loncu."

"Zar u tvom srcu nema mjesta romantici?"

Nagnula je glavu u jednu stranu kao da razmišlja o pitanju i potom namreškala nos. "Izgleda da ne, a ti još uvijek nisi odgovorio na moje pitanje."

Uzdahnuvši, odmahnuo je glavom. "Zvučiš kao zagrižena odvjetnica. U moju obranu, bila je to jedna vrlo izravna dama koja se, takoreći, zatreskala u mene. Upoznali smo se na nekakvoj

zabavi jednom i nisam je htio uvrijediti izravnim odbijanjem, a očito sam trebao. Pokušavao sam izbjeći suočavanje s njom, a zahvaljujući tvojoj plemenitoj gesti, uspio sam u tome.” Zastao je, a potom dodao, “Tvoj sam dužnik.”

“Ne brini, neću tražiti da vratiš uslugu.” Pomisao da joj duguje nešto zauzvrat nije joj se svidjela.

“Šteta.” Glas mu je bio prepun provokacije.

Zakolutila je očima. “Štošta si umišljaš. Večera je dovoljna zahvala.”

“Ako ti tako želiš”, nacerio se.

“Želim.”

Hrana je bila izvanredna; ukusna i nimalo pretenciozna, što je Hannah smatrala prednošću.

“Smijem?” Conor je uzeo svoju desertnu žlicu i zaronio je u juhu prije nego što je išta uspjela zaustiti.

“Samo izvoli”, rekla je promatrajući ga dok je kušao narančasto-ružičasti *bisque* koji je mirisao božanstveno.

“Mmm, odličan je. Čini mi se da osjetim tračak estragona.”

“Odlično. Nisam nikada jela u društvu profesionalnog kušača.”

“Oprosti, jesam li nepristojan? Svi smo takvi u mojoj obitelji. Uvijek međusobno kušamo hranu. Evo, kušaj Jakobovu kapicu.” Nakrcao joj je na vilicu malo pirea od graha, komadić slanine i malenu kremastu Jakobovu kapicu.

Okusi su joj eksplodirali u ustima pa je pohlepno zastenjala. “Mmm, ovo je predivno.”

“Da, aroma slanine i češnjaka uz pastu od bijelog *canellini* graha dotjerale su kapicu do savršenstva. Gerard je čarobnjak s morskim plodovima.”

Bože, valjda me neće pitati da ja imenujem korištene namirnice. Ne bi prepoznala *canellini* grah ni da je pogodi ravno u lice, a to da se od njega može napraviti pire nikada joj ne bi palo na pamet.

“Što radiš kada ne radiš? Noćni život u Manchesteru je izvrstan, zar ne?”

“U blizini je i prekrasna priroda. Vikendom me opušta boravak u prirodi. Nakon maničnog tjedna nema ništa bolje o svježeg zraka i punjenja baterija u Peninima. Pomalo sam ovisna o vožnji kanua. Volim boraviti na vodi.”

Zaintrigirano je podignuo obrvu kao da ga je ta činjenica iznenadila. Zapravo, mnoge je to iznenadilo jer na prvu ne izgleda kao sportski tip. “Za to je su krive *Lastavice i Amazonke*⁷. Kao dijete bila sam opsjednuta tim knjigama.”

“Ima smisla. Jesi li kada probala vožnju kajakom? Ovdajšnja je obala savršena za to.”

“Ne, radije se držim sporijih rijeka i kanala.” Privlačila ju je mogućnost uživanja na vodi, bez straha od prevrtanja ili sudaranja s nečim. Uživala je isprazniti mozak od svega i biti svjesna jedino sebe i vlastite okoline. Voljela je pustiti da je voda nosi i ljuljati se poput barske koke. Nije pretjerano žudjela za navalom adrenalina koju donose brzaci. “Jesi li ti vozio kanu?”

“Nisam godinama. Nemam vremena. Kada sam bio mlađi, često sam išao na vodu. Odrastao sam blizu plaže. Imali smo maleni gumeni čamac i često bismo išli pecati i zezati se na vodi.”

“Zvuči idilično”, rekla je Hannah pomalo zavideći. Knjige Arthura Ransomea smještene u Lake Districtu bile su joj omiljene dok je odrastala i čeznula je za idiličnim životom povezanim s prirodom kakav je književnik opisivao, pogotovo zato što je odrastala u predgrađu.

“Da, ima nas četvero braće i sestara i cijelo bismo ljeto divljali. Imaš li ti brata ili sestru?”

“Sestru. Nedavno je preselila u Švicarsku.”

“Jesi li bila ondje?”

⁷ Engl. *Swallows and Amazons*; Lastavice i Amazonke serijal je od dvanaest knjiga za djecu engleskog autora Arthura Ransomea, nazvan po naslovu prve knjige serijala.

“Da, provela sam s njom produženi vikend u lipnju. Božanstveno je. Predivne šetnice, zadivljujući pogledi, čist zrak.”

“Dakle, daleko od Manchestera.”

“Vrlo daleko.” Nije mogla zamisliti selidbu u drugu državu. Taj joj se skok u nepoznato činio ogromnim.

Mekoća i sočnost govedine iznjedrili su još jedan jecaj užitka, što nije bilo nimalo nalik na nju. Hrana je uistinu bila ukusna. Inzistirao je da kuša njegovo jelo, a i sam je kušao njezino. Ovaj je obrok bio daleko od tetinog uobičajenog kuhanja. Njezina je kuhinja također bila zastarjela, kao da je napravljena za vrijeme Marije Bljuzge. Bilo joj je zabavno dijeliti hranu. Tim je činom odisala određena intimnost. Moraš se usredotočiti na drugu osobu, užitak je gledati nekoga dok uživa u hrani, a i užitak je kada drugi promatra tebe dok kušaš nešto i uživaš. Njezina sestra sjajno bi se slagala s Conorom. Obožavala je druge upoznavati s novim okusima i namirnicama.

“Zašto se smješkaš?”

“Razmišljala sam o sestri. Svidio bi joj se. Uvijek zabada nos u moj tanjur.”

“Što ti kažeš? Sviđam li se tebi?”

“Definitivno ne.”

Prasnulo je u smijeh, dubok i grohotan, a u očima mu je vidno zaiskrilo oduševljenje. Hannah je gotovo ostala bez daha. “Dobar odgovor, ali ti se meni sviđaš. Ne libiš se izreći vlastito mišljenje.”

Ne kada to nije bitno. Vjerojatno ga poslije ove večeri više nikada neće vidjeti.

“A ti si suviše siguran u sebe. Jadna ona žena iz bara. Ni ne zna u što bi se uvalila.”

Conorov je smijeh nakratko izbljedio. “Ne, nema pojma. Ne poznaje me uopće, premda misli tako.”

“Dakle, danas sam svima pomogla. Odmah se osjećam bolje.” Hannah se nestašno nasmijevala želeći popraviti raspoloženje, što joj je i uspjelo.

“Meni si definitivno pomogla.” Pogled mu je odlutao do njezinih usana i bilo joj je sve jasno. Prasnula je u smijeh.

“Ti nikada ne odustaješ, zar ne?”

“Život je kratak. Zašto ne bismo uživali?”

Izazivao ju je, a od njegovih je riječi u Hanninim prsima zaiskrio tračak pobune. Uvijek je bila dobrica, slijedila pravila, ali neizmjereno je uživala u ovom njihovom zavodničkom prepiranju. A što se poljupca tiče...

Zašto ne bi uživala?

Treće poglavlje

Jedno je uživati, a to je bez sumnje i napravila, ali sasvim je drugi par opanaka probuditi se pored potpunog stranca, a da pritom ne znaš koja su pravila ponašanja u takvim okolnostima.

Kratko je nepomično ležala, a čitavim joj je tijelom odjekivao jauk. Zašto je to napravila? Hannah Campbell nije bila djevojka koja bira jednonoćne provode s muškarcima, iako je kroz osjećaj ogromnog srama prodirala i mrvica ponosa. Conor — *Bože, ne znam ni kako se preziva* — pa, kako god da se preziva, bio je vješt i znao što radi. Srsi su je prolazili dok se prisjećala poljubaca i njegovih ruku po čitavom svom tijelu. Nije bila djevica, daleko od toga, ali nakon noćas...! Pa, očito se nikad nije dobro provela u krevetu. Seks s Conorom bio je pravo otkriće.

Nije znala koliko je sati, ali vani je još bio mrak. Razabrala je obrise namještaja po sobi dok se pokušavala snaći u prostoru. Raspored je bio drukčiji nego u njezinoj nešto manjoj sobi na katu iznad, premda u njoj gotovo i nije boravila. Lecnula se pokušavajući se prisjetiti gdje joj je odjeća. Razbacana posvuda po podu. O, Bože, jesu li se stvarno ljubakali na ulici? U liftu? Banuli su u sobu očajnički pokušavajući strgnuti odjeću jedno s

drugoga. Zatvorila je oči pokušavajući spriječiti čitavu poplavu slika i prisjećanja popraćenih toplinom u svojim najintimnijim dijelovima tijela. *Hannah Campbell, droljice jedna*. Morala se nasmijati sama sebi — bilo je proketo dobro.

Pored nje, Conor se promeškoltio u snu, a ona se smrznula u mjestu. Kako će se izvući iz ovoga? Ako ode dok on još spava, neće se morati suočiti s njim kada se probudi. Moći će uskočiti u maleni automobil koji je unajmila u zračnoj luci jučer ujutro i otići u zaborav. Vjerojatno mu to neće smetati. Štoviše, sigurno će mu laknuti. Ruku na srce, njegov šarm bio je snažan kao da ga pokreću Duracell baterije i privukao bi svaku koja mu zapne za oko. Da, sigurno će mu laknuti ako ga poštedi svog mucanja i nezgrapne sramežljivosti. Ona je sinoć zastranila zahvaljujući popriličnoj količini tekuće hrabrosti. Pripisat će to ponašanje irskoj Hanni. Danas se treba vratiti na svoje normalne postavke engleske Hanne. Da, najpametnije je iskrasti se.

Izvukla se iz kreveta i sagnula s ispruženim rukama kako bi pronašla svoje stvari. Šuljanje po nepoznatoj sobi uz pokušaje oblačenja razbacane odjeće nije baš bilo lako. Ah, hlače. Gdje li je ostavila gaćice? Polako je prelazila prstima prebirući po mekom tepihu i sasvim ih slučajno pronašla uza sam zid, na lajsni. Gospode, baš zbog ovakvih situacija izbjegavala je slične pustolovine. Nije stvorena za nindža-ratnicu. Oprezno je pogledala prema krevetu i navukla gaćice i hlače. Pronašla je bluzu i brzo je navukla u nadi da će i grudnjak pronaći što prije. Uspjela je. Strpala ga je u džep da uštedi vrijeme.

Ubrzo je pronašla mantil, torbicu i jednu cipelu. Gdje li je, dovraga, druga? Meka hotelska posteljina zašuškala je kada se Conor okrenuo, a njoj je srce propalo u pete. *Molim te, nemoj da se probudi*. Bit će joj još neugodnije ako je uhvati dok se iskrada. Osluhнула je, ali disanje mu je ostalo ravnomjerno i duboko. Uхватила ju je želja da se još jednom okrene i pogleda ga, ali odlučila je ne učiniti to jer a) bilo bi perverzno i b) bilo bi riskantno.

Gdje li je, dođavola, prokleta cipela? Pa nije ona Pepeljuga. Čula je kako se ptice vani polako bude zviždučući i ćurličući. Pozdrav zori. Na jutarnjem nebu pojavile su se ružičaste niti. Sinoć nisu imali vremena navući zastore. Conor se ponovno okrenuo i disanje mu se promijenilo. O, ne, što ako se sada probudi?

K jarcu. Tko zna kada će ponovno imati priliku obući štikle. Mina je rekla da će po cijeli dan biti na nogama. Jednostavno će tu cipelu ostaviti ovdje. Na sve četiri dopuzala je do vrata zahvalna što se s kreveta ne vidi hodnik koji vodi prema kupaonici. Konačno, zgrabila je kvaku i šmugnula van. Toliko joj je laknulo da se uopće nije potrudila provjeriti je li netko na hodniku svjedočio njezinoj ranojutarnjoj promeni.

Dva sata kasnije udobno se smjestila u mali unajmljeni Peugeot i bacila glavu na naslon. Nakratko se opustila. Huh. Misija izvršena. Nakon povratka u sobu nije mogla zaspati, pa je naručila doručak i, premda joj je srce divljački udaralo kada se odjavljivala na recepciji, uspjela je bez većih poteškoća i susreta s Conoram doći do automobila. Odradila je najteži dio i mogla se radovati sljedećoj pustolovini. Duboko uzdahnuvši okrenula je ključ i isparkirala Peugeota s hotelskog parkirališta prateći upute navigacije s mobitela.

U osam sati ulice su bile prepune putnika koji su jurili na posao, ali uspjela je proći obilaznicom bez poteškoća i odlučila dalje putovati bez žurbe. Pred njom je bila četverosatna vožnja do Okruga Kerry na drugom kraju Irske. Na odredištu je trebala biti tek oko dva, tako da je imala pregršt vremena. Odlučila je napraviti stanku za ručak; možda bude dovoljno hrabra pa odabere neko zanimljivo mjesto usput.

Izašla je iz grada. Zanimanje su joj pobudila nepoznata mjesta, Clondalkin, Rathcoole, Crookshane, The Curragh, Clonmullen. Kako je prolazila pored pojedinog znaka na autocesti, tako je njegov natpis izgovarala naglas, ustima je oblikovala

suglasnike oponašajući irski naglasak poprilično samouvjereno. Zamislila je da znakovi vape za čitanjem naglas pa se zabavljala izgovarajući sva ta mjesta u privatnosti svoga automobila.

Vozeći, primijetila je da su polja s obje strane ceste prekrasno zelena i bogata. Ova zemlja doista zaslužuje nadimak Smaragdni otok. Pojedini orijentiri poput Tesca bili su joj poznati, dok za neke, poput samoposluge Centra i veleprodaje alata za „uradi sam“ projekte Woodie's, nije nikad čula. Na određen joj se način zemlja činila poznatom, a s druge pak strane bila joj je potpuno nepoznata. Konačno ju je posjetila.

Nakon nekoliko sati vožnje stala je na odmorište uz autocestu pojesti sendvič. Gotovo je čula sestrin glas kako joj govori da je dosadna jer igra na sigurno. Mina bi sišla s autoceste i potražila lokalni kafić ili restoran dok kažeš keks.

Zurila je u kartu odmatajući sendvič sa sirom i šunkom, a potom iznenađeno lupnula prstom po stranici. Tralee. Ondje žive Aidan i Sorch. Nije ni uvidjela da su *toliko* blizu Killorgallyja. Široko se osmjehnula te poslala poruku prijateljima.

Orao je sletio.

Juhu. Nadamo se da si dobro putovala.

Kada ćeš doći do nas?

Javit ću vam se kad se smjestim i napravim raspored. Jedva čekam da popričamo i da vidim trbuščić. Nisam znala da smo si tako blizu. Puse

Da. Nadohvat ruke. Vidimo se ubrzo. Pusa

Kad je sišla s autoceste bilo joj je lakše pratiti i upijati krajolik. Ceste su postajale sve uže i manje prometne dok je zavijala između suhozida prošaranih lišajem. S obje strane ceste prostirala su se zelena polja u različitim nijansama te boje, poput kakvog prekrivača. Na tom prekrivaču ovce su podsjećale na izvezene bijele cvjetice. Bile su to najbjele ovce koje je

Hannah u životu vidjela. Iza najudaljenijeg suhozida obzor su krasili zeleni travnati brežuljci prošarani pastelno-ljubičastim oblacima vrijeska. Hannah je zamislila kartu Kerryja, zemlja se poput dugih kvrgavih prstiju prostirala u Atlantik. Svakog bi trenutka trebala ugledati obalu.

Kada se plavo-zeleni obruč na obzoru konačno ukazao, osjetila je toliku navalu uzbuđenja da se jednostavno morala zaustaviti na malom ugibalištu nad stjenovitom uvalom. Podsjetilo ju je to na putovanja u djetinjstvu kada se cijela obitelj natjecala tko će prvi ugledati more. Oduševljena pogledom, izašla je iz automobila. Inače je nastojala što prije i sa što manje stajanja doći od točke A do točke B, ali Irska je neobično djelovala na nju, željela je raditi sve što inače ne bi. Ovaj je pogled mnogo bolji od onoga na kišni Manchester s uredskog prozora. Bijeli valovi nabirali su se na isturenom kamenju pod njom, sjajno zeleno more kiptjelo je, pjenilo se i prodiralo u sve kutke i pukotine obale. Od blizine mora uvijek se osjetila žvrljom, promišljala je promatrajući podizanje i spuštanje silovite vode. Podignula je glavu i gledala blještavo bijele oblake koji su hitali kobaltno plavim nebom, a vjetar joj je razbacivao kosu preko lica i mrsio je. Razdragana, shvatila je da bi propustila ovaj trenutak da nije odlučila zastati. Pravi trenutak živosti i usklađenosti s prirodom. Možda bi trebala češće birati pustolovine umjesto pravocrtnog kretanja. Žalac krivnje prostrujao joj je utrobom. Možda se ipak nije trebala onako išuljati iz sobe. Conor je zabavan i jasno joj je dao do znanja da ne očekuje vezu niti bilo što ozbiljno. Trebala je biti hrabrija i suočiti se s njim. Sinoćnja Hannah sigurno bi ostala. Sada je prekasno iako je sasvim jasno da ga hotelsko osoblje poznaje — konobar, ako već ne nitko drugi. Je li blesava što uopće pomišlja kako mu ući u trag? I što onda? Ispričati se jer je bila velika bijedna kukavica?

Uzrujano je zatresla glavom, popela se natrag do automobila i provjerila koliko je sati. Petnaest do jedan. Pa dobro, mogla bi sjesti malo u auto i pričekati ostale ako prerano dođe.

Krenula je i došla do križanja, a znak je jasno upućivao u smjeru Kulinarske škole Killorgally. Bez previše razmišljanja

odlučila je zanemariti skretanje i ostati na glavnoj cesti. Glupo je sjediti u automobilu pored ovako prekrasne prirode. Ovo je jedinstvena prilika za istraživanje. Kako je cesta krivudala uz obalu, primijetila je zapanjujući rt koji se pružao duboko u more, a po putu su je znakovi upućivali na plažu Inch. Savršeno mjesto za šetnju.

Došla je do zaselka koji je činila skupina niskih isprano bijelih kolibica pravokutna oblika što su se naslagale s desne strane ceste s pogledom na more. Pored ceste bio je i maleni hotel s drvenom oblogom kraljevsko plave boje, a nasuprot njega staza je vodila dolje do parkirališta i široke pješčane plaže. Uključila je pokazivač i skrenula s ceste te usporila i parkirala automobil. Ovaj je put iz prtljažnika uzela čizme i vodonepropusnu jaknu. Možda jest kraj kolovoza, ali vjetar je poprilično svjež.

Na rubu široke ravne plaže nalazila se žuta slastičarnica u kojoj je trenutno bila navala gostiju, a do nje bila je trgovina u kojoj se može unajmiti oprema za surfanje. S lijeve strane duž plaže prostirale su se dine pijeska prekrivene oštrom travom, a preko puta plaže, s druge strane uskog morskog pojasa, izdizali su se brežuljci poput tamnozelenih sjena na sunčanom nebu. Dok je ležerno šetala plažom, razmišljala je o njezinu imenu, plaža Inch — lokalci su pogriješili pri imenovanju jer se prostirala duž nekoliko kilometara. Premda je bilo dosta surfera, šetača i obitelji koje su uživale u vjetrovitim piknicima, nije bilo prenapučeno. Zastala je i udahнула dugo i duboko, zatim je promatrala jato morskih ptica kako hitaju naprijed-natrag i nabrzinu mijenjaju smjer, na tanašnim nožicama, sinkronizirani kao jedan u svojoj užurbanoj potrazi za hranom.

Oduševljena pticama, šetala je i promatrala dvadesetak minuta, a u svaku joj se poru uvlačio dubok mir. Naposljetku se vratila, kupila sladoled i krenula prema Killorgallyju. Nasmiješila se osjetivši trnce uzbuđenja duboko u trbuhu. Killorgally. Nadala se da će ispuniti njezina očekivanja i da slike koje su je oduševile u nedjeljnom prilogu nisu bile previše fotošopirane kako bi stvorile dojam tople seoske kuće samo na sjajnim stranicama

novina. Bilo bi to veliko razočarenje. Sad kada je ovdje, izašla iz svoje zone udobnosti, htjela je da svaki trenutak bude onakav kakvim ga je zamislila. Ovo je njezina pustolovina i proživjet će svaku minutu.